

TANTE.

Nu broer, wat dunkt je er van? Ik hoor bellen... de menschen komen zeker. Ga je mee?

PAPA.

Ja komaan dan maar... kom kinderen.

SUZE (*opspringend*).

Ja!

JOHAN (*tegen Emma*).

Toe, laten wij nog even hier blijven.

EMMA (*uit een pinzen opschrikkend*).

Ja... Dadelijk hoor vadersje.

PAPA.

Blijf daar nu niet te lang zitten. (*Papa, tante en Suze naar binnen.*)

Zevende Tooneel.

EMMA, JOHAN, daarna SUZE.

JOHAN (*neemt haar beide handen*).

Beste Emma, je weet ik heb niet de gaaf om mooi te spreken... ik... ja hoe zal ik 't je zeggen... ik voel 't veel beter, veel mooier in mijn hoofd dan ik 't zou kunnen uitdrukken...

EMMA.

Ik begrijp je immers wel, Jo.

JOHAN.

Ja, dat weet ik ook wel... Och Em ik ben zoo gelukkig vandaag! En ik zou je dat zoo graag beter willen zeggen... maar dat kan ik niet. Ik kan je alleen maar telkens verzekeren dat ik toch zoo innig gelukkig ben...

EMMA.

Maar dat is toch ook alles wat je me zeggen wil niet waar? Je hoeft niet naar mooie woorden te zoeken, er zouden geen mooiere zijn, Jo.

JOHAN.

Lieve engel! Jij bent zoo goed... Maar dat weet ik ook wel... Jij bent één-en-al goedheid. Want wat jij voor me geweest bent... toen met 't ongeluk aan mijn voet... en daarna, zie je... dat je mij toch nog wou hebben; ik ben toen zoo vreeselijk bang geweest dat je niet daarover heen zou kunnen...

EMMA (*in de rede vallend*).

Maar Jo, dat sprak immers van zelf. Wat een schepsel had ik moeten zijn om daardoor minder van je te gaan houden. Integendeel juist! Nu kan ik misschien nog meer voor je zijn dan anders... (*Johan kust haar.*)

JOHAN.

Wat zou ik zonder jou moeten beginnen.

EMMA (*kalm*).

Ik kan me mijn leven ook niet meer voorstellen zonder jou. Ik heb 't ook al zoolang vóór me gezien, niet waar? dat wij eens samen zouden trouwen...

JOHAN.

Ja, wat hebben we vaak samen huishoudentje gespeeld toen we nog zoo klein waren! En nu wordt 't haast echt huishouden samen, Emma! Wat een heerlijk vooruitzicht! Ik stel me zoo voor hoe ik van de fabriek thuis kom... en hoe ik jou dan zal vinden... zoo in je bedrijvigheid van huisvrouwje... of zittende voor 't theeblad... of zoo kalm gezellig bezig aan een handwerkje... (*plotseling*) Zeg Emma, zou ik soms van avond een toast moeten slaan? Ik hoop 't niet, want daar breng ik niets van terecht...

EMMA.

Neen, ik denk 't niet. Papa houdt ook niets van toasten... Hij doet 't nooit; hij schrijft liever!

JOHAN.

Ja, je Papa is erg geleerd. Ik lees zijn brochures wel eens... maar 't is voor mij veel te diepzinnig. Zulke filosofische beschouwingen...

EMMA (*lachend*).

Bevallen je niet?

JOHAN.

Nu, ik voor mij, ik waag me nooit in die diepzinnigheden. Waartoe dient 't? Een mensch heeft waarlijk al zooveel met de werkelijkheid te doen, dat er voor filosofie geen tijd overschiet. Zoo is 't bij mij ten minste. Ja, jij hebt ook wel eens van die... (*hij wuift met zijn hand naar boven*) ideëen, dat weet ik wel...

EMMA (*zacht vertrouwelijk*).

Wel eens gehad. Jo... vroeger... maar nu niet meer, hoor, nu niet meer!

JOHAN.

Zoo kind, des te beter hoor, des te beter. Ja, want ik heb me soms wel eens afgevraagd of 't je goed deedt, dat lezen van al die overdreven dingen... Ik geloof 't niet, zie je... ik vind 't niet goed... en ik ben toen ook wel eens bang geweest dat 't je van mij zou vervreemden. Maar nu ben ik daar niet bang meer voor hoor! Nou zal je genoeg te doen krijgen in je eigen huishoudentje... hè?... zoodat je van zelf de filosofie op zij zet... (*Suze klapt in de handen en komt in 't raam staan*).